

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **J. W.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 lipca 2024 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącej X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 maja 2024 r., sygn. akt X WKK 29/24 – X Ka 38/20, o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt X Ka 38/20, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

SSN Tomasz Artymiuk

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodnicząca X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówiła przyjęcia kasacji sporządzonej osobiście przez

skazanego J. W. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt X Ka 38/20, wobec jej wniesienia po terminie.

Zarządzenie to zaskarżył skazany podnosząc w swoim środku odwoławczym, że przy wydaniu wyroku Sądu odwoławczego w jego sprawie doszło do wystąpienia uchybienia mającego postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., bowiem – jak to należy odczytywać z treści uzasadnienia zażalenia – w składzie orzekającym Sądu Okręgowego w Warszawie brał udział sędzia Ł. K., powołany na urząd sędziego sądu okręgowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). W związku z tym wydany w tej sprawie wyrok Sądu drugiej instancji powinien – jako niezgodny z prawem – zostać zdaniem skarżącego uchylony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego jest niezasadne i to w sposób oczywisty.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że żadnego znaczenia dla dokonania kontroli zaskarżonego zarządzenie nie może mieć okoliczność związana z ewentualną nienależytą obsadą Sądu Okręgowego w Warszawie rozpoznającego apelację obrońców (w tym J. W.) od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt IV K 1098/13. Przedmiotem rozpoznania Sądu Najwyższego w obecnym postępowaniu zażaleniowym jest bowiem wyłącznie zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji a nie uchybienia, które hipotetycznie wystąpiły w orzeczeniu mającym być przedmiotem kontroli kasacyjnej. Taka kontrola wchodzi w grę wyłącznie w sytuacji, gdy kasacja – spełniająca wymogi formalne – zostanie przyjęta do rozpoznania.

W tej sprawie natomiast tego rodzaju decyzja procesowa nie zapadła, a powody odmowy przyjęcia kasacji sporządzonej osobiście przez J. W. zostały w sposób jednoznaczny wykazane przez podmiot wydający kontestowane przez skazanego zarządzenie i ze stanowiskiem wyrażonym w zaskarżonym zarządzeniu należy się zgodzić.

Stosownie do treści art. 524 § 1 k.p.k. termin do wniesienia kasacji dla strony wynosi 30 dni i biegnie od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem. W tym

wypadku, co trafnie skonstatowano w zaskarżonym zarządzeniu, termin ten przekroczony został o kilka lat, bowiem odpis wyroku Sądu Okręgowego z pisemnym uzasadnieniem został doręczony ówczesnemu obrońcy J. W. w dniu 18 czerwca 2020 r., a osobistą kasację skazany złożył w administracji zakładu karnego w dniu 2 kwietnia 2024 r. W związku z tym konieczne było wydanie decyzji procesowej o odmowie przyjęcia tej kasacji jako złożonej po terminie w oparciu o przepisy art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i tak też w sposób właściwy uczyniono.

Z tych względów zaskarżone zarządzenie jako zgodne z obowiązującymi przepisami należało utrzymać w mocy.

Na marginesie Sąd Najwyższy uznał za celowe wskazać skazanemu, że w stanie procesowym jego sprawy, nie przesądzając czy w odniesieniu do wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt X Ka 38/20, może być mowa o nienależytej obsadzie sądu z uwagi na udział w składzie orzekającym sędziego Ł. K. (*nota bene* wówczas będącego sędzią Sądu Rejonowego delegowanym do Sądu Okręgowego, a nie sędzią tego Sądu), wzruszenie tego orzeczenia jest możliwe wyłącznie w drodze zasygnalizowania (art. 9 § 2 k.p.k.) uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie, jako właściwemu (art. 544 § 1 k.p.k.) do ewentualnego wznowienia z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.) postępowania zakończonego orzeczeniem sądu okręgowego lub też w razie wniesienia kasacji nadzwyczajnej przez jeden z podmiotów wskazanych w art. 521 § 1 k.p.k. (Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich), do których ze stosownym wnioskiem może wystąpić sam skazany.

Kierując się powołanymi w tym postanowieniu względami orzeczono jak na wstępie.

SSN (Tomasz Artymiuk)

[PGW]

[ms]

